

[1186] Εἶτα Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλάγιος β΄. Πρὸς τὸν ἥλιον κρύψαντα.

Τὸν πώγονα κρύψαντα, ὁ σπανὸς μετὰ χειρας, καὶ τὰ ζαρωμένα μάγουλα, εἰσῆλθε πρὸς τὸν θεῖον του, καὶ μετὰ κλαυθμοῦ
1190 ἐβόησε, πικρῶς λέγων· δός μοι δύο τρεῖς τρίχας, (εἰς τιμὴν τοῦ προσώπου μου· δός μοι δύο τρεῖς τρίχας, μήπως χάση με ἢ γυνή μου, καὶ πάρῃ ἕτερον ἄνδρα. Δός μοι δύο τρεῖς τρίχας, μὴ μὲ γελοῦν στὸν κόσμον. Δός μοι δύο τρεῖς τρίχας, μὴ μὲ ἀρπάξῃ ὁ Χάρος. Δός μοι δύο τρεῖς τρίχας, μὴ μὲ φᾶν
1195 τὰ θηρία. Δός μοι δύο τρεῖς τρίχας, μὴ μὲ σχίσουν οἱ σκύλοι. Δός μοι δύο τρεῖς τρίχας, μὴ μὲ χέσουν στὰ μοῦτρα. Τούτοις δυσωπήσας, ὁ σπανὸς τοῖς λόγοις, τὸν θεῖον του τὸν ἀγριότραγον, ἐδωρήσατο αὐτῷ, τρεῖς καὶ ἥμισυ τρίχας, ἐκ τὴν ἀναχесоφουσοπορδαλήθραν, τοῦ κώλου του, καὶ ἔ-
1200 στείλειν αὐτόν, εἰς τὸ ἀνάθεμα.

Γίνεται Κακολογία μεγάλη εἰς τὸν σπανὸν καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς δὲ τὴν Λιμουργίαν οἱ Μαγαρισμοί.

Ἰστῶμεν στίχους η΄. Ἦχος α΄. Πρὸς τὸ Διὰ βρώσεως.

Ἐν τῇ ἀτυχίᾳ σου μνήσθητι ἡμῶν, σπανέ.
1205 στίχος.
Μαγάριοι οἱ σπανοί, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν γερανῶν.
στίχος.
Μαγάριοι οἱ σπανοί, ὅτι πενθοῦντες, οὐ παρακληθήσονται.
1210 στίχος.
Μαγάριοι οἱ σπανοί, ὅτι πεινῶντες καὶ διψῶντες οὐ χορτασθήσονται.
στίχος.
Μαγάριοι οἱ σπανοί οἱ ἀνελεήμονες, ὅτι οὐκ ἐλεηθήσονται.

- 1215 Ένεκρότης, πονηρότατε, καὶ ἐν μνημείῳ κατεχώθης, σπανέ,
ἀλλὰ σ' ἐδέχθηκεν κακῶς, φεῦ, ὁ Χάρος μὲ τὸ δρέπανον, κ'
εἰς τὸν Ἄϊδην σ' ἔρριπεν, κ' ἐκρημνίσθης ἐν τῇ βασιλείᾳ
του.
στίχος.
- 1220 Μαγάριοι οἱ κακοποιοὶ σπανοί, ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ τράγων κλη-θήσονται.

Ἐστραβώθης ἀγριώτατε, καὶ ἐστρεβλώθης παντελῶς, πονηρέ,
ἀλλὰ καὶ δίκην τὴν πικράν, ἐπερίλαβες τῶν ἔργων σου, καὶ
εἰς Χάρον ἄπελθε, καὶ ἀγάλλου ἐν τῇ βασιλείᾳ του.
στίχος.
- 1225 Μαγάριοι οἱ σπανοὶ δεδιωγμένοι ἔνεκεν τρίχας, ὅτι κακῶς
ἀκούσωσιν.
Τὸν σπανὸν πάντες γελάσωμεν, καὶ τὸ μουστάκιν του ἐκβά-
λωμεν, εἰς δὲ τὸ γένειον αὐτοῦ, συνελθόντες καταχέσωμεν,
καὶ ἐν Ἄϊδι πέμψωμεν, ὅπως μένη ἐν τῇ βασιλείᾳ του.
στίχος.
- 1230 Μαγάριοι ἐστε, σπανοί, ὅταν ὑμᾶς ἐκδιώξωσιν καὶ ἐκβάλω-
σιν ἔξω.
Τοῦ σπανοῦ τὴν μνήμην σήμερον, ἐλθόντες πάντες καθυβρί-
σωμεν, καὶ τὴν παγκάκιστον αὐτοῦ, θέαν πάντες ἐκγελάσω-
μεν· καὶ βοῶμεν πάντοτε, ὃ σπανέα, χέζομεν τὰ γένια σου.
στίχος.
- 1235 Μαγάριοι οἱ μαχοποιοὶ σπανοί, ὅτι αὐτοὶ φουρκισθήσονται.
Δεῦτε πάντες τὸν παμμίαρον, σπανόν, τὸν ψεύτην καὶ κατά-
δικον, τὸν ἀγριώτατον δεινῶς, ὁμοῦ πάντες καθυβρίσωμεν,
καὶ αὐτοῦ μαδήσωμεν, τὴν μουστάκαν ὁμοῦ καὶ τὸ γένειον.
στίχος.
- 1240 Κλαίετε καὶ θρηνεῖτε, σπανοί, ὅτι ὁ γέλως ὑμῶν πολὺς ἐστιν
ἐπὶ τῆς γῆς.
Φεῦγε πάλιν, ἄγωμε στ' ἀνάθεμα, κακὲ τριγένη, πονηρότατε,
εἰς τοὺς ἀνθρώπους μὴ φανῆς, ἕως οὗ ξεφυτρώσης γένειον,
μήπως πάλιν κλάσωμεν, καὶ τὸ στόμα σου σκατὰ γεμίσωμεν.
Δόξα.
- 1245 Τὸν σπανέα καθυβρίσωμεν, τὸν μιαρὸν καὶ τὸν ἀπάνθρωπον,
καὶ τὸν πατράδελφον αὐτοῦ, δεῦτε πάντες ὄνειδίσωμεν, κρά-
ζοντες καὶ λέγοντες, ὃ σπανέα, σφάκελα στά μάτια σου.
- 1250

Καὶ νῦν.

1255 Τὴν πατσάδα σου τὴν ἄσχημον, καὶ τὴν μουστάκαν τὴν πανά-
γριον, καὶ τὴν πιγούναν τὴν μακράν, καὶ τὴν θεάν σου τὴν
ἄτσαλον, καθορῶντες λέγομεν, ὁ θεός μου, ἐκ τοῦς σπανοῦς
ἡμᾶς λύτρωσαι.

Hans Eideneier (επιμ.), *Σπανός* [Νέα Ελληνική Βιβλιοθήκη, ΔΠ 55], Ερμής, Αθήνα 1990.